

zabrnili: »Jujujujuhuhuuu!« — Kralj je blagohotno zaploskal, kraljica si je utrnila solzo od veselega genotja, kraljična mu je zamahala z robcem, ljudstvo je pa zavpilo živio! Tonček Plezonček je veselo splezal s stolpa in vrnil kralju dragotino.

Kralj se je oglasil: »Ker si tako pameten, te imenujem za prvega ministra v deželi!« In mu je dal umeriti bogatih oblek, brez pisanih zaplat, in pri mizi je smel sedeti na desni strani kraljevi, kar je bila najvišja čast.

Tako je Tonček Plezonček našel srečo. In vsako leto o počitnicah je poslal zlato kočijo v svojo rodno vas, da je sédel vanjo učitelj in se imenitno pripeljal na obiske v kraljestvo modrosti.

Šibo pa je moral pustiti doma.

J. E. Bogomil:

Deset vprašanj.

7. Kaj najrajši poslušate?

Poglejte sosedovega Jožka! Pri starem očetu sedi in posluša z očmi in usti in še z ušesi. Ko pa ded neha, se sproži Jožku jeziček: »Oče, še, no šel!«

Vi ste že uganili, da Jožek najrajši posluša povesti, ki jih zna ded tako mično pripovedovati, da je fantek kar zamaknjen v tiste davne čase, ko so po zemlji še hodile dobrohotne vile in obsipale dobre ljudi s kupi sreče in blagostanja; ko so zlobne čarovnice preganjale ubogega človeka in mu grenile življenje z nesrečo; ko so strahotni zmaji strahovali cele pokrajine, dokler se ni rodil junak, sličen samemu svetemu Juriju, ki je končal strašno pošast in za vse čase ljudem zagotovil boljše dneve.

Milka se tudi že naprej veseli nedelje. V cerkev bo šla. Orgle pojo tam kakor sama nebeška godba, in pevski zbor prepeva tam, zlasti ob večjih praznikih tako lepo, da bi se človek kar zamaknil kakor nekdanji tisti menih, ki je poslušal sto let petje rajske ptice.

Res, nekaj lepega je poslušati petje in godbo. Pa tudi nekaj blažilnega. Če greš spomladi skozi senčnat

gozd, saj te že ptičje petje toliko zmoti, da ti noga večkrat nehote zastane in strme poslušáš, kako se ptičji zbor skuša med seboj, kdo bo lepše pel in žvižgal.

Ali pa, če poslušáš zdaj otožno-milo, zdaj prazniško-slovesno pesem zvonov? Mrliču pojo zvonovi, kakor bi jokali, ob nedeljah te pa kličejo v cerkev kakor ljubi prijatelji; kadar se pa približa sveti božič, kadar zapojo o veliki noči pesem vstajenja, kadar spremljajo s svojimi glasovi procesijo presv. Rešnjega Telesa, kadar hočejo ob svetih godovih Marijinih in svetniških sólo Mater božjo in svetnike izvabiti vsaj za hipec iz nebes: ali ne odmeva takrat tudi v tvojem srcu, ljubi otrok, pesem radosti, veselja in zmagoslavja?

In vojaška godba in vsakovrstna druga godala! Nad vsemi pa kraljuje lepo ubrano petje človeških glasov. Nikakor pa ne ugaja pesem, ki prihaja iz pijanih, po alkoholu smrdečih grl.

Toda počakaj, ljubi moj! Zdi se mi, da tvoje uho preveč hlasta po tem, kar je prijetnega. Kako pa poslušáš to, kar je zate koristnega?

Starši te uče, te svare, te opominjajo: zdaj mirno, krotko, dobrohotno, zdaj malo bolj ostro, kakor pač zaslužiš. Pa se včasih jezno držiš, z očmi bodeš v zemljo, jeziček ti miga, da bi jim odgovarjal. To pa ni prav. Starši ti dobro hočejo, pa bi se ti grdo držal?

Kako pa v šoli poslušáš? Ali je tam morebiti le tvoje telo, tvoje uho in tvoje misli pa daleč od šole? In kako poslušáš pridigo v cerkvi, kako se vedeš pri krščanskem nauku? Morda si že mnogo koristnega preslišal?

Kako pa poslušáš tiste, ki ti šepetajo nedostojne besede, ki te vabijo v greh, ki ti govoré, da si neumen, če poslušáš svoje starše, svoje učitelje, svojega kateheta, svojega dušnega pastirja? Znabiti jih preveč poslušáš?

Skrbno in z veseljem poslušaj tudi tisti neslišni glas, ki hodi vedno s teboj, ki vsako tvoje plemenito delo hvali, ki tvoja slaba dejanja obsoja. Glas vesti je to. Naj bi se nikdar ne govorilo, da si gluha za opomine svoje vesti, da je tvoja vest kosmata, neobčutna!